

les af et Udvalg, skal jeg lade være usagt. Personlig tror jeg det ikke, idet jeg mener, at det er udarbejdet med saa megen Takt og Omsigt, og at der er taget saa meget Hensyn til Udtalelser fra Mænd, der særlig interessere sig for denne Sag, at der ikke kan være stort at forandre. Jeg ved imidlertid, at det er et almindeligt Onske hos mange, at Sagen bliver grundigt behandlet i et Udvalg, og jeg skal derfor tillade mig at anbefale det høje Ting at nedsætte et Udvalg om Sagen. Jeg skal med disse korte Bemærkninger anbefale Lovforslaget til det høje Tings Velvilje.

Noch: Jeg er enig med det ærede Medlem, der nu talte, i at anbefale Lovforslaget til Tingets Velvilje. Den bestaaende Lov har jo nu været prøvet i snart 6 Aar, og efter den Erfaring, jeg har gjort, har den paa mangfoldige Steder virket overordentlig heldig. Den har ikke blot sikret en Mængde Børn et Hjem, som de under de tidligere Forhold vanskelig vilde have faaet, men den har ogsaa vakt Interessen i vide Kredse for hele denne filantropiske Opgave, hvilket er meget glædeligt; ligesom den har draget frem for Ulyst mange Forhold, som under andre Omstændigheder vilde være blevene skjulte. Jeg maa derfor ogsaa slutte mig til den ærede foregaaende Taler i Onsket om, at denne Sag maa blive modtagen med Velvilje her fra Tingets Side. — Jeg har imidlertid ikke kunnet tilbageholde eller forfølge for mig selv samtidig med, at jeg siger, at Loven paa mange Steder har virket overordentlig heldig, at det fra anden Side er gjort gældende, at den paa endnu flere Steder slet ikke har virket, at der slet ikke eller i alt Fald i meget uvæsentlig Grad er taget Hensyn til de Bestemmelser, som Loven indeholder. Der er til det høje Ting og den høje Regering indgivet en Adresse fra en Kreds af Formænd for Plejeforeninger trindt omkring i Landet, hvori de fremsføre forskellige Anker over den Maade, hvorpaa Loven hidtil er bleven gennemført, og enkelte af disse Anker har den højtærede Justitsminister jo allerede ved Lovforslagets Udarbejdelse taget Hensyn til. Det, der navnlig fra disse Foreningers Side gøres gældende — jeg tør ikke i den Henseende gaa i Garant for den fuldstændige Rigtighed af, hvad der siges — er, at der paa mange Steder slet intet Hensyn er taget til Loven af 20de April 1888, at det Tilsyn, som denne Lov anordnede med Børn, i mange mindre Kommuner slet ikke er blevet nedsat, at man i enkelte Tilfælde har over-

ladt til et Par Medlemmer af vedkommende Kommunalbestyrelse af og til at føre Tilsyn med de Plejebørn, der var, men at man i øvrigt havde taget denne Sag overordentlig lunkent. Det er jo nu ikke saa forunderligt, om det kunde være rigtigt, thi en Lov af denne Bestaenhed skal have god Tid til at virke, og det er ogsaa min Overbevisning, i Rigthed med, hvad der blev udtalt af den foregaaende ærede Taler, at Loven ved at blive forlængt og maaste faa nogle Tilføjelser vil selv i de mindre Kommuner trindt omkring i Landet aabne Øjnene for den store Opgave, her virkelig er at løse. Det er efter mit Skøn selvfølgelig ikke Opgaven for disse Plejehjem at opdrage Børnene paa en saadan Maade, at de derved blive forte bort fra de naturlige Forhold, hvorunder de ved deres Fødsel befinde sig. Det er altsaa i Reglen ikke Meningen med disse Plejehjem at føre disse Børn uden for den Samskulsklasse, til hvilken de ifølge deres Fødsel henhøre, men Opgaven maa være den, at pleje dem saaledes, at de ikke blot blive legemlig funde, men ogsaa blive opdragne til at være gode, nøjsomme og arbejdssomme Mennesker. Naar dette først gaar op for alle Kommunerne trindt omkring i Landet, er det min Overbevisning, at denne Lov med de Endringer, som ere foreslaaede af den høje Regering, ogsaa vil have sin heldbringende Virkning over alt. Men lige over for den Paastand, som fremsættes i dette Andragende fra Foreninger, der med stor Interesse tage sig af denne Sag, maa man ganske vist ogsaa antage, at det ikke blot mange Steder stortes paa Tilsynet, men at man, hvor et Tilsyn er anordnet, nøjes med Plejehjem af en saadan Natur, at man billigvis ikke burde vælge dem. Det er nemlig, hedder det, ofte et økonomisk Spørgsmaal, om man overlader et Barn — i Reglen et Barn, der er under det offentlige Forsorg — til den ene eller til den anden, og der tages mindre Hensyn til vedkommendes Skikkethed til at opdrage Børn end til, om man kan faa det paagældende Barn anbragt paa billig Vilkaar. — Der er selvfølgelig i Almindelighed ikke stort ved den Ting at gøre, thi jeg holder paa, at i den Henseende maa Kommunalbestyrelserne have den fulde Frihed i deres Skøn. Men et er der dog, som jeg synes, at Loven meget godt kunde fastsætte, nemlig en Minimumsgrænse, hvortil man kan gaa i den Retning. Det skal saaledes efter Sigende ikke være ganske ualmindeligt, at Plejebørn under det offentlige Forsorg omkring paa Landet gives i Pleje til Personer, som ere under fattigvæsenet